Написав Любов БАГАЦЬКА
Субота, 25 серпня 2012, 08:18

Джерело: газета "День" , №149-150, четвер, 23 серпня 2012

Максим Кідрук фактично сам собі створив нішу і плідно працює над її заповненням

Поява в сучасній літературі такої постаті, як Максим Кідрук , варта уваги в принципі сама собою. Що й казати: ніша пригодницької мандрівної літератури досі не те щоб була вільною — про її існування не надто говорили. Подорожі до екзотичних країн стають дедалі популярнішими — Європа вже не так цікавить туристів. Тож цілком логічно, що хтось мав би почати писати про мандри до країн, про які ми знаємо мало. Власне, кого ще назвати, крім Кідрука? Цікава спроба вийшла в Ірени Карпи — «Піца «Гімалаї». Та й, мабуть, на тому все...

Максим Кідрук фактично сам собі створив нішу і плідно працює над її заповненням. Масове чтиво для тих, хто про подорожі може тільки мріяти, у непоганому викладі. Ще б пак: 25 відвіданих автором країни за останні чотири роки — серйозний арсенал. Як і шість художніх книжок за три роки.

«Любов і піраньї» — свіжа пригодницька книжка автора з Рівного, яка вийшла у видавництві «Нора-Друк». У попередніх книжках Максим Кідрук також розповідає про свої мандри й поневіряння екзотичними країнами, кумедні історії, небезпечні пригоди та цікаві знайомства.

Літературознавці говорять про те, що образ героя художнього твору не варто ототожнювати з автором. Забудьте про це, коли читатимете книжки цього письменника.

Максим Кідрук відразу в передмові повідомляє, що всі події невигадані, а імена — незмінені. Тож тут маємо справу лише з талантом автора — вмінням описати те, що вигадувати не довелося, бо життя — найкращий сценарист — саме підкинуло йому і ситуації, і пригоди, і людей, і характери. Отже, маємо нагоду оцінити те, як вдало письменник використовує свій дар слова.

Із 300 сторінок книжки власне Бразилії присвячено 200, а може, і менше. Так вийшло через те, що, за словами самого автора, він не засів за книжку відразу після подорожі. Через те вона не вийшла такою «гарячою» й імпульсивною, як могла б бути, проте вдалася набагато глибшою. Письменник у передмові зазначає: «У ній ви знайдете багато оповідок та епізодів, які зазвичай не трапляються у книжках про подорожі, а саме: історії про специфіку стосунків між діловою леді й безпритульним волоцюгою, про кохання, видимість кохання і його повну відсутність, про те, як важко в наш час бути мандрівником, і про те, що втеча, незважаючи на поширену думку, є непоганим розв'язанням проблем, особливо тоді, коли тікаєш бозна-куди, на інший континент».

Власне, із такого анонсу сюжет стає більш-менш зрозумілим — автор тікає із країни через невдалу історію кохання. Утікає до Бразилії.

Проте Максим Кідрук відкриває читачеві не ту Бразилію, яку ми звикли бачити по телебаченню: без відомих карнавалів, залитих сонцем пляжів і привабливих дівчат. Навіть навпаки, у красі й доглянутості бразилійок він розчаровується. Натомість перед читачами постає інша країна, яку не побачиш у журналах і на плакатах у туристичних фірмах. Пантанал, початок сезону дощів, надзвичайна вологість, коли не встигають просихати кросівки, гул москітів і ще доброго десятка різних комах, що намагаються пролізти через численні захисні сітки... А ще — приручений крокодил, який прибився до фазенди й оселився в басейні, що призначався для туристів, секрети полювання на кабанів за допомогою дешевого китайського годинника, пекельні верески птахів на світанку, численні каймани, які, виявляється, не надто охоче нападають на людей, і вода, вода, вода...

Дуже цікаво читати книжку, коли мусиш вірити кожному слову автора, не піддаючи сумнівам загадкові збіги (як суто випадкова зустріч у Бразилії з натуралістом, що писав статтю про Пантанал до путівника Lonelyplanet, який автор вважав авторитетним і мав із собою) чи історії про купання з піраньями, коли автор тут же додає світлини. Їх лише кольорових у вкладці — добрячих вісім розворотів, а є ще чорно-білі на сторінках книжки! Вельми переконливий ілюстративний матеріал.

Пригоди головного героя і його не надто вдало дібраної команди часом бувають захопливі, часом розчаровують — коли очікуєш якоїсь цікавішої розв'язки, ніж її наводить письменник. Та зразу ж пригадуєш, що це не вигадка, — тож сьогодні, вибачте, без спецефектів і каскадерів.

Найзахопливіший момент книжки — звісно ж, купання з піраньями. Очікуєте нападу цих зубатих кровожерних монстрів? Ні, цього не сталося. Проте автору не забракло таланту (якого чомусь іноді бракує в змалюванні інших епізодів), щоб описати свої відчуття, коли він плаває поміж ідеальними вбивцями в Ріо-Кларо. Це найсильніший момент у книжці.

Ще одна виграшна річ — окремий хепі-енд для хлопчиків і дівчаток. Як кажуть, усім за потребою — кожен дістав те, на що сподівався і чого очікував протягом усієї історії, попри те, що думки від незрозумілого кохання були прикуті до пригод мандрівників.

Чого бракує цій книжці? Хорошого літературного редактора.